

Výkon funkce soudce, náhrada mzdy

Je-li trestní bezúhonnost předpokladem pro výkon funkce soudce, pak zrušením odsuzujícího rozsudku se musí na tohoto soudce v důsledku zásady presumpce nevinny hledět, že se trestného činu nedopustil a nebyl za něj odsouzen, a že tento předpoklad pro výkon své funkce neztratil.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 112/2021-271 ze dne 8.6.2021)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců a) V. M., narozeného dne XY, a b) H. M., narozené XY, obou bytem v XY, obou zastoupených Mgr. L.T., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Okresnímu soudu v Kladně se sídlem v K., o 481 000 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 6 C 37/2018, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. srpna 2020 č. j. 23 Co 145/2020-249, tak, že dovolání žalované se v části směřující proti výrokům rozsudku krajského soudu o nákladech řízení a o povinnosti žalobců zaplatit soudní poplatek odmítá; v dalším se dovolání žalované zamítá.

Z odůvodnění:

V. M., narozený dne XY (dále jen „původní žalobce“), se žalobou podanou u Okresního soudu v Kladně dne 2. 3. 2017 domáhal po žalované zaplacení 481 000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím z třinácti měsíčních částek 37 000 Kč s tím, že působil jako soudce Okresního soudu v Kladně, ale po zahájení trestního stíhání byl rozhodnutím ministra spravedlnosti dne 29. 3. 2012 dočasně zproštěn výkonu funkce a podle § 100 odst. 2 zákona o soudech a soudcích mu od této doby náleželo 50 % platu. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 8. 2013 sp. zn. 1 T 164/2012 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2013 sp. zn. 5 To 346/2013 byl uznán vinným přečinem nadřezování podle § 366 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve spolupachatelství a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Dovolání bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2014 sp. zn. 7 Tdo 1053/2014 odmítnuto. Ústavní soud svým náležením ze dne 19. 7. 2016 sp. zn. III. ÚS 1073/15 tato rozhodnutí zrušil z důvodu, že jimi došlo k porušení práv původního žalobce zaručených v čl. 36 odst. 1, čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ačkoliv tedy dnem 18. 12. 2013, kdy rozhodnutí odvolacího soudu nabylo právní moci, došlo k zániku funkce soudce ve smyslu ustanovení § 94 písm. c) zákona o soudech a soudcích, byla zrušením pravomocného odsouzení původního žalobce obnovena funkce soudce, neboť na rozsudek je třeba nahlížet tak, jako by nikdy neexistoval. Původní žalobce tedy požadoval, aby mu bylo 50 % jeho platu vyplaceno i za období roku 2014 a za měsíc srpen 2016. Žalobce a) a žalobkyně b) nastoupili do řízení jako procesní nástupci původního žalobce, který dne 26. 11. 2017 zemřel.

Okresní soud Praha-západ - poté, co mu byla věc přikázána k projednání a rozhodnutí usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2018 č. j. 31 Nc 482/2017-169 a poté, co usnesením ze dne 1. 11. 2018 č. j. 6 C 37/2018-185 rozhodl, že na místo původního žalobce bude v řízení pokračovat s žalobcem a) a žalobkyní b) - rozsudkem ze dne 12. 12. 2019 č. j. 6 C 37/2018-211 uložil žalované povinnost zaplatit žalobcům 481 000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení jdoucím z třinácti měsíčních částek 37 000 Kč a na náhradě nákladů řízení 38 332,80 Kč k rukám advokáta Mgr. L.T. Vyšel z úvahy, že podle ustanovení § 314h zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, pokračuje řízení po zrušení

rozhodnutí nálezem Ústavního soudu v tom stadiu, které bezprostředně předcházelo vydání zrušeného rozhodnutí. Trestní řízení se tedy vrátilo do fáze řízení před soudem prvního stupně, obnovilo se procesní postavení původního žalobce, včetně zachování principu presumpce nevinny. Stejným způsobem je třeba nahlížet na důsledky, které má nález Ústavního soudu na funkci soudce, a proto došlo k obnovení soudcovské funkce původního žalobce. Soud prvního stupně dále připomněl čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod s tím, že je-li občanům umožněna správa veřejných záležitostí, musí být subjekt vykonávající funkci nadán rovněž ochranou před libovůlí státu, která by mu mohla ve výkonu funkce bránit. Řešením vzniklé situace nemůže být nové jmenování, neboť to není nijak zaručeno. Trvajícím zánik funkce i po zrušení pravomocného odsuzujícího rozhodnutí by byl v rozporu se zásadou nesaditelnosti soudce, jež je spjata s jeho neodvolatelností a nepřeložitelností. V souladu s ustanovením § 100 odst. 2 zákona o soudech a soudcích mělo být tedy žalobci vypláceno 50 % jeho platu i v období po vydání zrušených rozhodnutí v trestním řízení, tedy 37 000 Kč měsíčně.

K odvolání žalované Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 8. 2020 č. j. 23 Co 145/2020-249 potvrdil rozsudek soudu prvního ve výroku o věci samé a změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 84 729 Kč k rukám advokáta Mgr. Lukáše Trojana; současně rozhodl o povinnosti žalované zaplatit žalobcům na náhradě nákladů odvolacího řízení 40 452,72 Kč k rukám advokáta Mgr. L.T. a uložil žalobcům povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 24 050 Kč „na účet“ soudu prvního stupně. Odvolací soud zdůraznil, že právní skutečnost, s níž ustanovení § 94 písm. c) zákona o soudech a soudcích spojuje bez dalšího zánik funkce, zanikla, a dovedl, že za tohoto stavu, který zákon nepředvídá, a tudíž ani jinak neupravuje, nelze dospět k jinému závěru, než že se obnovil právní stav, který tu byl před vydáním zrušeného rozhodnutí. Argumentace žalované vede k zásahu do soudní nezávislosti, neboť odstranění důsledků nezákonného zániku funkce soudce činí závislým na ochotě výkonné moci soudce opětovně ke jmenování navrhnout a do funkce jej skutečně jmenovat. Rovněž připodobnění nastalé situace k zániku funkce soudce v důsledku jeho zdravotní nezpůsobilosti k jejímu výkonu a jeho pozdějšímu uzdravení je nepřiléhavé, neboť rozhodnutí, jež nezpůsobilost k výkonu funkce deklaruje, nezaniká (není zrušeno), ani když se zdravotní stav zlepšuje. Naopak, bylo-li by rozhodnutí deklarující nezpůsobilost soudce k výkonu funkce shledáno nezákonným a z tohoto důvodu zrušeno, jednalo by se o situaci jako v projednávané věci.

Proti všem výrokům rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání. Namítá, že byla nesprávně vyřešena právní otázka, zda funkce soudce, která zanikla právní mocí rozsudku v trestním řízení, jímž byl soudce odsouzen za přečin, se obnoví poté, co tento rozsudek je pravomocně zrušen, a zda do doby, než bude v trestním řízení znovu rozhodnuto, přísluší soudci právo na „náhradu mzdy“. Jde o právní otázku, která nebyla dosud v rozhodovací praxi odvolacího soudu řešena. Za nesprávný považuje žalovaná právní názor obou soudů, že rozhodnutím Ústavního soudu došlo k obnovení funkce soudce. Zákon o soudech a soudcích institut obnovení funkce soudce nezná. Zanikne-li funkce soudce, a není rozhodné z jakého důvodu, již nikdy se neobnoví jen pouhým odpadnutím důvodu, pro který zanikla. Ani zákoník práce neupravuje obecným způsobem opětovný vznik funkce. Účinnost všech právních skutečností se posuzuje podle stavu, který tu byl v době, kdy právní skutečnost nastala. Rozhodný je tedy stav v době, kdy odsuzující rozsudek nabyl právní moci, nikoliv stav, kdy byl posléze zrušen. Účinky odsuzujícího rozsudku jsou stejné jako např. u rozsudku omezujícího svéprávnost v tom smyslu, že jsou nevratné, a poškozený může mít pouze právo na náhradu škody. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobci navrhli odmítnutí, popřípadě zamítnutí dovolání žalované. Nesouhlasí s názorem žalované, že zanikne-li jednou funkce soudce, již nikdy se neobnoví jen pouhým odpadnutím důvodu, pro který zanikla. Na pravomocné odsuzující rozhodnutí, které bylo nálezem Ústavního soudu zrušeno, je třeba

nahlížet, jako by nikdy neexistovalo. Jde o důsledek jednak zásady presumpce nevinny a jednak kasačního principu spočívajícího ve zrušení napadeného rozhodnutí včetně jeho právních následků. Protože došlo ke zrušení objektivní podmínky předpokládané v § 94 písm. c) zákona o soudech a soudcích a věc se vrátila v trestním řízení zpět do fáze před vydáním pravomocného rozhodnutí, tak i z hlediska funkce soudce se stav vrátil do období před vydáním pravomocného rozhodnutí. V opačném případě by byl původní žalobce bezdůvodně sankcionován a jeho nové jmenování soudcem by bylo závislé jen na ochotě výkonné moci, což by ve své podstatě znamenalo zásah do nezávislosti soudce.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací [§ 10a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Nejvyšší soud dovolání žalované proti rozsudku odvolacího soudu v části, ve které bylo rozhodnuto o nákladech řízení a o povinnosti žalobců zaplatit soudní poplatek, podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl, neboť dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.] a výroku o povinnosti zaplatit soudní poplatek [§ 238 odst. 1 písm. i) o. s. ř.].

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že původní žalobce V. M., působil jako soudce Okresního soudu v Kladně, ale po zahájení trestního stíhání byl rozhodnutím ministra spravedlnosti dne 29. 3. 2012 dočasně zproštěn výkonu funkce. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 8. 2013 sp. zn. 1 T 164/2012 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2013 sp. zn. 5 To 346/2013 byl uznán vinným přečinem nadřizování podle § 366 odst. 1 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník, ve spolupachatelství a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Dovolání bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2014 sp. zn. 7 Tdo 1053/2014 odmítnuto. Ústavní soud svým nálezením ze dne 19. 7. 2016 sp. zn. III. ÚS 1073/15 tato rozhodnutí zrušil z důvodu, že jimi došlo k porušení práv původního žalobce zaručených v čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Za tohoto stavu závisí napadený rozsudek odvolacího soudu (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva, jaké účinky má, zruší-li Ústavní soud pravomocné rozhodnutí, jímž byl soudce odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně (dále jen „odsuzující rozhodnutí“), na právo na náhradu části platu soudce (dočasně zproštěného funkce) za dobu od právní moci odsuzujícího rozhodnutí. Protože tato právní otázka v rozhodování odvolacího soudu nebyla dosud vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez

jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalované není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že ke zrušení odsuzujícího rozhodnutí došlo nálezem Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2016 - podle zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů účinném do 12. 4. 2017 (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), podle zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů účinném do 12. 4. 2017 (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) a podle zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „tr. ř.“).

Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích ministr spravedlnosti může dočasně zprostit výkonu funkce soudce, který je trestně stíhán, a to do pravomocného skončení trestního stíhání.

Podle ustanovení § 100 odst. 2 věty první zákona o soudech a soudcích po dobu dočasného zproštění výkonu funkce podle odstavce 1 soudci náleží 50 % platu, na který vznikl soudci ke dni účinnosti dočasného zproštění výkonu funkce a po dobu trvání dočasného zproštění výkonu funkce nárok podle zvláštního právního předpisu.

Podle ustanovení § 94 písm. c) zákona o soudech a soudcích zaniká funkce soudce dnem právní moci rozhodnutí, kterým byl odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně nebo odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro trestný čin spáchaný z nedbalosti.

Podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu bylo-li vyhověno ústavní stížnosti fyzické nebo právnické osoby podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, Ústavní soud zruší napadené rozhodnutí orgánu veřejné moci.

Text zákona výslovně neupravuje otázku, jaké účinky má, zruší-li Ústavní soud pravomocné rozhodnutí, jímž byl soudce odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, na funkci soudce (a jeho platové nároky), jež zanikla dnem právní moci tohoto odsuzujícího rozhodnutí. Při takové absenci zákonného textu nelze použít ani jazykový výklad, ani výklad systematický. Nejde ani o výkladovou pochybnost, kterou by bylo možné odstranit výkladem teleologickým (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009 sp. zn. 1 As 31/2009). Pro historický výklad nelze nalézt oporu v důvodových zprávách (zákonodárce se vyjádřil toliko k tomu, jak mají soudy dále ve svém řízení pokračovat po zrušujícím nálezu s tím, že právo na náhradu škody není takovým nálezem dotčeno - srov. sněmovní tisk č. 276, rok 1993, dostupný na [www.psp.cz](#)). Existuje proto neúplnost zákona a je nutné posoudit, zda tato neúplnost zákona je protiplánová. Protiplánová je obecně tehdy, je-li v rozporu s principem bezrozpornosti právního řádu (srov. Melzer, F. Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 228). Takový rozpor je možné v posuzovaném případě shledat, a to ve vztahu k principu presumpce neviny; není možné na stejnou osobou hledět po zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku jako na nevinnou a zároveň ponechat nedotčené následky, jež nastaly s uznáním její viny. Dílčí závěr je tedy takový, že je zde nepravá mezera v zákoně, a to mezera otevřená, k jejímuž uzavření slouží analogie.

Podle čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

Podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena.

Pole působnosti čl. 6 odst. 2 Úmluvy se neomezuje pouze na probíhající trestní řízení, ale rozšiřuje se i na rozhodnutí přijatá po zastavení trestního stíhání nebo po osvobozujícím rozsudku, byly-li otázky projednávány v těchto věcech důsledkem a doplňkem příslušného trestního řízení, v němž měla dotyčná osoba postavení „obviněného“ (srov. např. bod 37 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Teodor proti Rumunsku, č. 46878/06, ze dne 4. 6. 2013). Při úvahách o presumpci nevinny nelze opomenout ani společenskou a morální rovinu tohoto principu, kdy se obecně uznává, že trestné činy a sankce za ně uložené jsou spojeny s tzv. sociálně-etickým odsudkem a morální zavrženíhodností a mají difamující účinek (srov. např. bod 43 nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011 sp. zn. Pl. ÚS 14/09). Uznává se, že účelem presumpce nevinny je také to, aby s osobami, které byly zproštěny obvinění nebo jejichž trestní stíhání bylo zastaveno, nebylo ze strany veřejných orgánů reálně zacházeno jako s vinnými. Nerespektování tohoto stavu v jakémkoliv jiném řízení přináší riziko, že se princip presumpce nevinny stane pouze teoretickým a iluzorním. Po skončení trestního stíhání je v sázce také pověst dotčené osoby a způsob, jakým je vnímána veřejností (srov. např. bod 94 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Allen proti Spojenému království, č. 25424/09, ze dne 12. 7. 2013). Státní orgány, zejména pak soudy, jsou proto povinny respektovat presumpci nevinny ve všech řízeních, tedy i v jiném řízení než v tom, v němž je příslušný trestný čin projednáván (srov. bod 35 nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2016 sp. zn. I. ÚS 1965/15). Stejně důsledky musí platit i v situaci, kdy odsuzující pravomocný rozsudek byl zrušen, protože jeho zrušením dochází k obnovení presumpce nevinny (obdobně ve vztahu k mimořádným opravným prostředkům v trestním řízení srov. např. Šámal. P.: Opravné prostředky v trestním řízení. Stížnost pro porušení zákona. Obnova řízení. 1. vydání. C. H. Beck, Praha 1999, s. 61).

V posuzovaném případě je nutné dále zohlednit, že jde o funkci soudce, tedy o veřejnou funkci, k níž mají občané podle ustanovení čl. 21 odst. 4 Listiny přístup za rovných podmínek. Toto právo se nevztahuje pouze na přístup k veřejné funkci ve smyslu vzniku funkce, ale zahrnuje i právo na její nerušený výkon včetně práva na ochranu před protiprávním zbavením této funkce (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 9. 2006 sp. zn. II. ÚS 53/06 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2008 sp. zn. III. ÚS 1076/07). Bylo-li v posuzované věci nálezem Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2016 sp. zn. III. ÚS 1073/15 vysloveno, že odsuzujícím rozhodnutím (v jehož důsledku došlo k zániku funkce soudce původního žalobce) bylo porušeno právo původního žalobce zaručené v čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy, nelze než uzavřít, že původní žalobce byl funkce zbaven protiprávním způsobem.

Argumentace dovolatelky by ve svých důsledcích vedla k tomu, že náprava protiprávního stavu by byla závislá na uvážení moci výkonné (zda se rozhodne soudce znovu do funkce jmenovat). Ze současného uspořádání dělby moci však vyplývá, že moc výkonná se podílí toliko na ustanovení do funkce (§ 61-63 zákona o soudech a soudcích). Zánik funkce z důvodu spáchaného trestného činu je naopak posuzován mocí soudní. Ustanovení § 94 písm. c) zákona o soudech a soudcích reaguje na situaci, kdy soudce ztratí jeden z předpokladů pro funkci soudce, totiž bezúhonnost (viz § 60 odst. 2 zákona o soudech a soudcích). Jde o závažnější trestné činy, což zákon o soudech a soudcích reflektuje tím, že k zániku funkce dochází právní mocí odsuzujícího rozsudku soudu vydaného v trestním řízení, aniž by bylo třeba dalšího soudního rozhodnutí [na rozdíl od situace upravené v § 91 písm. b) zákona o soudech a soudcích]. Dopustí-li se soudní moc při tomto rozhodování pochybení, jímž zasáhne do práva na nerušený výkon funkce soudce, nemůže toto pochybení napravit moc výkonná; naopak princip presumpce nevinny se musí prosadit i bez jejího uvážení.

Je-li trestní bezúhonnost předpokladem pro výkon funkce soudce, pak zrušením odsuzujícího rozsudku se musí na tohoto soudce v důsledku zásady presumpce nevinny hledět, že se trestného činu nedopustil a nebyl za něj odsouzen, a že tento předpoklad pro výkon své funkce neztratil. Jinak by stále (i do budoucna po zrušení odsuzujícího rozsudku) byl tím, komu zanikla funkce soudce pro spáchaní trestného činu. Nejde proto o otázku nového vzniku funkce tohoto soudce, ale o to, že byl

(zákonnou cestou) odstraněn důvod, pro který měla funkce soudce zaniknout.

Dovolací soud tak dospěl k závěru, že od zrušení pravomocného odsuzujícího rozhodnutí nálezem Ústavního soudu musí být původní žalobce považován za nevinného, a to i při posuzování předběžné otázky v jiném řízení, zde otázky, zda jeho trestní stíhání skončilo pravomocným odsouzením. Od zrušení odsuzujícího rozhodnutí již soudy rozhodující o předmětném nároku původního žalobce nemohou učinit závěr, že původní žalobce byl jako soudce pravomocně odsouzen pro trestný čin; jediný možný argument, totiž pravomocný odsuzující rozsudek soudu (jehož absenci si soud rozhodující v civilním soudním řízení nemůže nahradit vlastním závěrem – viz § 135 odst. 1 o. s. ř.), zde od tohoto okamžiku chybí. Z hlediska hypotézy právní normy upravené v ustanovení § 100 odst. 2 věty první zákona o soudech a soudcích je tedy nutné vyjít ze závěru, že původní žalobce byl v rozhodné době stále soudcem.

Předmětem řízení je právo soudce dočasně zproštěného výkonu funkce na 50 % platu podle ustanovení § 100 odst. 2 věty první zákona o soudech a soudcích po dobu trvání jeho trestního stíhání. Po zrušení odsuzujícího rozhodnutí nálezem Ústavního soudu muselo být v trestním řízení pokračováno v tom stadiu, které bezprostředně předcházelo vydání zrušeného rozhodnutí (srov. ustanovení § 314h odst. 1 větu první tr. ř.), a z důvodů výše vysvětlených bylo nutné na původního žalobce hledět, že jeho trestní stíhání dosud neskončilo jeho pravomocným odsouzením. Nezbyvá než uzavřít, že původnímu žalobci jako soudci dočasně zproštěnému výkonu funkce soudce náleželo 50 % platu ve smyslu § 100 odst. 2 věty první zákona o soudech a soudcích i za dobu následující po právní moci odsuzujícího rozhodnutí, jež bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu.

Rozsudek odvolacího soudu je tedy správný; protože nebylo zjištěno, že by byl postížen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované v části směřující proti výroku rozsudku odvolacího soudu o věci samé podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nájem bytu](#)
- [Nároky pozůstalých \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Doručování](#)
- [Zastoupení](#)
- [Zánik závazku](#)
- [Zadržovací právo](#)
- [Insolvenční řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Nemajetková újma, nutná obrana \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)